

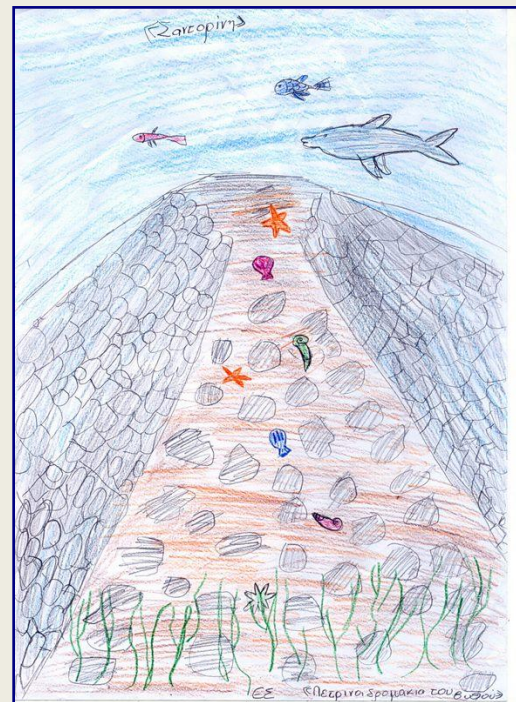

Σαντορίνη

Πόσο πολύ σ' αγάπησα
εγώ μονάχα το ξέρω.
Εγώ που κάποτε σε χάιδεψα
με τα μάτια της πούλιας.
Και με τη λάμψη του ήλιου σε έσφιξα
και τραγούδησα στα όμορφα σου εκκλησάκια .
Στη προκυμαία, φάγαμε μαζί ψαράκια
Μαύρη μεγάλη θάλασσα με τόσα κοχύλια
τριγύρω στο λαιμό, τόσα χρωματιστά κοράλλια
στα μαλλιά σου.

Ένα καράβι μπαίνει στο γιαλό, μια άδεια
στέρνα σκουριασμένη βογκάει,
μια πιτσιλιά γαλανού καπνού
που αποχαιρετά την οικογένεια.
Ίδιος με το φτερούγισμα του θαλασσοπουλιού.
Μπράτσα σηκώνονται γυμνά ,
με χαραγμένα ψάρια στη μασχάλη.
Δάκρυα κυλάνε συγκινημένα
από τα μάτια των νοικοκυρών.
Μύγες μπαινοβγαίνουν
μες στα ρουθούνια των αλόγων
και μέλισσες ζουζουνίζουν ενοχλώντας
τα παιδιά
Λευκά μαντήλια κυματίζουν
δεξιά κι αριστερά
και μια καμπάνα μακρινή
βάφει τον ουρανό λουλακι.

Σοφία Ζασπάλη

Κέρκυρα

Πόσο πολύ σ' αγάπησα, ούτε εγώ δεν ξέρω.
Με τις καταγάλανες θάλασσες
και τις σπηλιές με τα εσωτερικά φώτα.
Με την πανσέληνο να σε νανουρίζει
και την πούλια να σε καθοδηγεί.

Ένα καράβι μπαίνει στο λιμάνι.
Ένα κομμάτι της καταγάλανης θάλασσας κρύβεται.
Εκατοντάδες χελιδόνια περιμένουν να καλωσορίσουν.
Μπράτσα γυμνασμένα σηκώνονται.
Μπερδεύονται κραυγές με τα κελαηδίσματα των πουλιών.
Μαντίλια κάτασπρα εμφανίζονται
Και ένας ήχος λυπητερός αλλά και χαρούμενος μαζί, ακούγεται.

Ιάσοντας Μέτσης

Σαμοθράκη

Πόσο πολύ σε λάτρεψα, εγώ μονάχα ξέρω.
Εγώ που σ' άγγιξα με τα μάτια του αυγερινού.
Και όταν σε αγκάλιασα άκουσα να μου
ψιθυρίζεις τη γλυκολαλιά της θάλασσας.

Ένα καράβι μπαίνει στο λιμάνι
και ένα παιδί τραγουδάει τον ουρανό.
Η χρυσή αμμουδιά μεθάει
στη σειρά της θάλασσας.

Οι φωνές των παιδιών
μπερδεύονται με το άκουσμα του λεβάντε
και το γαλανό χρώμα βάφει τον ουρανό.

Μαρία Δελημπέη

Κρήτη μου

Πόσο πολύ σε αγάπησα μονάχα εγώ το ξέρω.
Με τις φουρτούνες τις βαριές, που τελειωμό δεν έχουν.
Με τους ναυτικούς που γέρνουν το βαρύ τους κεφάλι
στο βράχο της θάλασσας
Με τα καράβια να αρμενίζουν
σαν μικρά κομμάτια φεγγαριού
που έπεσαν από ψηλά.
Με τις νοικοκυρές να κουνάνε
τα κάτασπρα μαντήλια τους.
Με τα παιδιά να παίζουν
κάτω από τα γλαυκά χρώματα της μέρας.
Και τους άντρες με τα πρησμένα μάτια
που από την κούραση ανοιγοκλείνουν
σαν τους δείκτες των ρολογιών
Με το ξέσπασμα των βροχών
που αναγκάζει τα παιδιά
να κλειστούν στο σπίτι.
Με συντροφιά τα παιχνίδια και το τζάκι
Και όταν θα 'φευγα, θαρρώ,
με κράτησες κοντά σου.
Και σαν μικρό παιδί
έπεσα στην αγκαλιά σου.

Σωκράτης Δημητρακόπουλος

Κέρκυρα

Πόσο πολύ σε αγάπησα, εγώ μονάχα ξέρω.
Εγώ που κάποτε σε αγάπησα με τα μάτια της ψυχής μου.
Εγώ που κάποτε σε είδα με τα μάτια τ' αυγερινού.
Και με λάμψη φεγγαριού σ' αγκάλιασα.
Εμείς που τρέξαμε μαζί στα ανθισμένα δάση.
Παίζαμε κάτω απ' τις κίτρινες καλαμιές
και τρώγαμε το κομμένο γρασίδι.
Γαλάζια θάλασσα με τόσα βότσαλα τριγύρω στο λαιμό
τόσα κοχύλια στα μαλλιά σου.
Μια βαρκούλα μπαίνει στο καταγάλανο γιαλό
ένα πηγάδι σκουριασμένο κι αυτό.
Μια τούφα γαλανός καπνός μες το χρωματιστό ορίζοντα.
Ίδιος με τη φτερούγα του γλάρου που σπαράζει.
Στρατιές ψαριών περιμένουν να πουν στους ναύτες καλωσόρισες,
Μπράτσα σηκώνονται με άγκυρες στη μασχάλη
μέλισσες μπαινοβγαίνουν στις πόρτες των σπιτιών
και μια καμπάνα μακρινή, βάφει τον ουρανό με λουλάκι.

Κωνσταντίνος Πάγγος

Σάμος

Πόσο πολύ σε αγάπησα, εγώ μόνο ξέρω.
Εγώ που κάποτε κοίταζα τ' αστέρια
που συντρόφευαν το φεγγάρι
Σε νοσταλγούσα και έπαιζα
με τον καλοκαιριάτικο ήλιο
πάνω στον θερισμένο κάμπο.
Εγώ που έβλεπα τα πλοία να σφυρίζουν,
τις γυναίκες να κουνούν τα μαντίλια τους
σε όσους φεύγουν,
τους ψαράδες που μερόνυχτα ψαρεύουν,
τα ξωκλήσια σου, άσπρα
με τους μπλε τρούλους.
Εσύ που είσαι ένα νησί γεμάτο ελπίδες,
που στα γαλανά νερά σου
καθρεπίζεται το ηλιοβασιλέμα.

Βασίλης Μιχαλόπουλος

